

напротивъ, струваше ми се, че задъ всѣко дърво се крие червенокожъ, готовъ да се нахвърли отгоре ни.

Продължавахме да препускаме. Трѣбваше да се промѣкваме презъ гъсти храсти; изведнѣжъ ясно видѣхъ на сто крачки отъ себе си човѣшка фигура! Тя изчезна веднага и азъ си помислихъ, че тъй ми се е сторило. Все пакъ се изплашихъ и казахъ на Вилляма:

— Снеми пушката си отъ рамото и дръжъ я готова.

Азъ сложихъ пушката си на седлото предъ мене. Виллямъ ме последва, макаръ и да не вѣрваше още, че има нѣкаква опасностъ.

— Омръзна ми съ твоитѣ червенокожи, — смѣеше се той. — Не вѣрвахъ, че си такъвъ страхливецъ, Адаме! Колко години си живѣемъ добре съ индийцитѣ, защо ще ни нападатъ сега?...

Нали знаешъ, че сж решили да пречатъ за прокарването на желѣзницата? Казватъ, че влаковетѣ ще пропждятъ дивитѣ бикове.

— Е, да, тѣ иматъ право: биковетѣ имъ сж нуждни и за храна и за облѣкло. Но, защо пъкъ ще нападатъ насъ, малкитѣ момчета? Ние не сме работници по желѣзницата, нито пъкъ убиваме бикове. Какъ мислишъ, Адаме?

— Мисля, че тѣ въобще мразятъ бѣлитѣ. А пъкъ може да имъ се иска да ни взематъ пушкитѣ и конетѣ. Но, чакай, ето на онова мѣсто тамъ видѣхъ човѣкъ... Гледай добре!

— Пуля си очитѣ, — отговори, Виллямъ; — жалко, че не помолихме учителя да ни даде очилата си; съ тѣхъ бихме виждали по-добре... Излѣзохме изъ гората на широка поляна. Само тукъ-таме имаше по нѣкой храстъ. Оглеждахме се на всички страни и държахме пушкитѣ си готови.